

Szegedi Egyetem

VITA - VITA - VITA

Megfelelőbb módszerekkel!

Hozzászólás az építőtábori vitához

LASSAN öreg róka leszek az építőtáborokban való részvételét illetően. A Hanságban (ÚJFALU), a Bodrogzugban (Bodrogkeresztúr), Balatonkilitiben és ebben az évben Zánkán vettem részt táborban, ezúttal a Latinka Sándor nevét viselőben. Ez utóbbinak azonban komoly előzményei vannak. Mint harmadévesnek, nekem is kötelező volt a nyári nevelési gyakorlat. Eddig rendszerben is lenne a dolog, azonban az már semmiképpen nincs rendszerben, hogy kötelező gyakorlatként önkéntes építőtáborban kellett lennem. Félreértés ne essék, nem az építőtáborban való munka ellen volt kifogásom, hiszen a három előző alkalommal a legjobb tapasztalatokat szereztem, s igazán telhetetlennek kellene lennem, ha jobbat kívánnék, mint a bodrogkeresztúri, ahol éppen a táborozás idején öntött ki a folyó, s izgalom, romantika „minden mennyiségben” volt. Vagy a hansági, aminek az akkori KISZ-tagok előtt különösen szépen csengő neve volt, s a nehéz munka mellett sohasem hiányzott a tréfa, a „heccelődés”. Ugyanez mondható el a balatonkiliti táborról, már némi megszorítással, a kosztal ugyanis itt már lettek volna bajok, ha a repetában annyira nem szemfényvesztés a sátrunk.

A LEGKESERVESEBB tapasztalatokat azonban a középiskolai táborban Zánkán, szereztem. A táborvezetőség nagyképesége és fenyegető-

zései csupán egy ideig bosszantották a középiskolák táborba beosztott egyetemistákat, addig, amíg komolyan és szervezeten fel nem léptek ellene. Ezután némileg javult a helyzet, most a „hidegháborús korszak” kezdődött: a középiskolásoknak címzett, de elsősorban nekünk szóló fenyegetőzések és ígéretes korszaka. Lassan odáig fajult a dolog, hogy a tábor lakói, a diákok eléggé egységesen szembe kerültek a vezetőséggel. Ennek a legpregnansabb megnyilvánulása az volt, hogy az életrehívott táborvezetőt és megkérdésére nélkül (pedig jogai közé is tartozott volna) hazaküldtek egy egész brigádot, lényegében komolyabb indok nélkül.

Igen nehézményezte a mindig éhes diáksereg, hogy a koszt mennyiségileg igen rossz volt, egyesek szerint kifejezetten verégyomornak méretezték. Ez mindenestre sok elégedetlenség forrása volt.

A TÁBORÉLET más területen általában kielégítőnek bizonyult. A külső körülmények (elszállásolás, felszerelés stb.) első rangiak voltak, valóban minden várakozást felülmúltak. S a munka sem volt igazán nehéz, s a munkakedv is felülmúlta az átlagot. A kulturális és sportélet színvonalán csak apróbb szervezeti gondok mutatkoztak: megrendezték a sakk- és pingpongbajnokságokat csupán a döntőket felejték-

ték el lebonyolítani, vagy meghívtak Veszprémből politikai előadókat, akiknél a táborlakók nagy átlaga lényegesen többet tudott... Hasonlóan furcsa helyzet állt elő az Irodalmi Színpad művészei vendégszereplésekor, akik úgy gondolták, hogy eljönnek egy jó „bulira”, a színvonal az már másodrangú. A közönség soraiban azután a taps mellett felhangzottak jócskán a kritikai megjegyzések is. De hát mindenkit kárpótol a Balaton, amikor jó idő volt, rossz időben pedig az asztali foci, ami különösen nagy népszerűségnek örvendett.

A KÉTHETES tábor végéreményben, mint jó testmozgás, munka, és a középiskolásokkal való megfelelő találkozási alkalom jó volt, hibái azonban az emléket íróknak erősen beárnyékolják. S egy kissé a Pedagógiai Intézet is hibás a félresikerült tábor kibontakozott problémáiban: nem tájékoztatták megfelelően a tábor vezetőjét munkánk jellegéről, s másrészt önkéntes táborba kötelező gyakorlatra küldték a hallgatókat. Ezt még csak fokozta az a szervezési hiba, hogy még a vizsgaidőszak befejezése előtt kellett táborba menni, s így a vizsgák rendjében komoly zavart keletkezett. Volt, aki emiatt egyszerre három vizsgára készült, az eredmény természetesen nem maradt el, s nem növelte a pedagógiai gyakorlat iránti lelkesedést...

Kiss Aurél

A tömegsport érdekében

November 30-án küldött-értekezletre jöttek össze a SZEAC sportolói, edzői, szakosztályvezetői és vezetői. Megjelent Holló Bertalan, az MTS egyetemi osztályának vezető helyettese, Szűcs Márton, az MTS megyei tanácsának elnöke.

Dr. Herczeg Ferenc megnyitója után dr. Mui László ügyvezető elnök felolvasta a vezetőség határozati javaslatát a tömegsport fellendítése érdekében. Hangsúlyozta: „Oktatási intézményekben különösen nagy szerepe van a sportnak. Csak úgy tudunk igazi, kommunista embertípust kialakítani ha az értelmi, esztétikai, erkölcsi, politikai nevelés mellett testi nevelésben is részesítjük hallgatóinkat.”

Beszámolója második részében értékelte a szakosztályok évi munkáját, kiemelte az ezvezősök komoly nevelési eredményeit, elmarasztalta a röplabdásokat rossz és erősen bíráható tagdíjfizetésük miatt.

Második napirendi pontként Zallár Andor olvasta fel a számvizsgáló bizottság jelentését a sportkör gazdasági helyzetéről.

Végül pedig ismét Mui László vázolta a következő gazdasági év költségvetését, szakosztályokra lebontva.

A beszámolókat vita követte. Bükki Kálmán az úszók edzője elmondta, hogy a melegvízes medence sokat könnyített a téli felkészülésben, a 34 fokos víz azon-

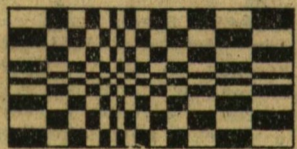
ban nem a legjobb a versenyzésre.

A vívók — akik a legjobb tanulmányi eredményt érték el a szakosztályok között — a magyar sport vívóhegemóniájára hivatkozva nagyobb anyagi támogatást kértek.

Gál Lajos, a Tanárképző Főiskola Testnevelési Tanácsának docense a sportkör mellett működő sportiskola anyagi és szervezeti problémáiról beszélt. Több erkölcsi és anyagi támogatást kért.

Végeredményben az értekezlet komoly eredményekkel végződött. Egy új, remélhetőleg még több sikerrel kecsegtető év erkölcsi és szellemi alapját rakta le.

— Fi —

S A K K
Rovatvezető: dr. Blahó György

Törjük a fejünket mindannyian!

— szólította föl a szovjet sakrcsozók őrjáti táborát a Sahmati legutóbbi, novemberi számában Kotov nagymester. A nemzetközi sakkélet visszacsapásainak megértéséhez és fűggőben lévő problémáinak megoldásához kérte a segítségét a világ bajnokai rendszer következtetésével, az egyenlőtlen zónabeszorítás és ebből adódóan a zónaközi verseny mezőnyének összetételében megmutatózó furcsaságok, a lépések és jutalmak kiváltsági rendszer, az el nem hallgatható financiai nehézségek mind ott sorakoznak a cikkben, a legnagyobb érzelmi hangsúlyát azonban, érthetően, az „Érdekes kérdések” részüli csak legfeljebb 3 versenyzőt enged a zónaközi mezőnyből a világbajnokjelölt versenyre. Mióta ez utóbbi párosmérkőzések sorozatát hullott szét, valóban nem sok érvert lehet felhozni a numerus clausus mellett és különösen tájban aktuálissá teszi a szovjet sakkok számára a kérdést, hogy míg 1958-ban Portoróban Averbach és Bronstein „lege artis” kiesett és 1962-ben Stockholm legfeljebb a „lépcsőn” közül, a holtervényes 6-8 helyről parancsolt lemaradásra Stejn a szabály addig most Amsterdamban Stejn és Bronstein a messza működtük végzett Ivkonnak és Portuschnak volt kénytelen utat engedni. Van tehát min tüprengeni és érdemes minél több szempontból megfontolni a reformindítványokat, hisz a mostani bajok

egy részének is jószándékú, javítási vagy intézkedési volt a forrása. E rovatban is el lehetne szorakozni a nemzetközi sakkélet kárfenit (van még belőlük ezen kívül is jócskán) számbavevő cikksorozattal...

... de mit nekünk Hekubát, azaz mit főjón a fejünk a világbajnokság dolgában, amikor bőven akad sürgőstétvalónk a saját portánkon is.

Nem külföldi és kiváltképp nem szovjet példák meréjével merve, csupán a hazai egyetemekkel összehasonlítva is egyszerűen túrheterónus kell neveznem a szegedi állapotokat.

Miért nincs a 3 felsőoktatási intézménynek, a sokezerényi diáknak, oktatóknak, dolgozóknak egyetlen sakk-klubja immár esztendő óta? Miért kell az egyetemi sakkéletnek pisálkáló mecseket kollegiumi szobák mélyen lappangani? Miért játszanak dolgozók és diákok idegen sportegyesületekben? (Hogy van-e a sakknak valamiféle jellemző, tehát nevelési hatása azon el lehet vitatkozni — az azonban kétségtelen, hogy kulturált, a szocialista értelmiséghez méltó szórakozás és a diákok és oktatók közéleti életének legalább annyira határos eszköze, mint az ún. évfolyammurikon való részvétel... (Végeredményben van-e vagy nincs a SZEAC-nak sakk szakosztálya: ki tud biztosan róla? Hol van a tekintélyes értekezési felszerelés (készletek, órák, könyvek)? Hogyan kellene az egyetemnek és a főiskolának vezetni és fenntartani sakkosztályát? Hozzájárul-e a sakk a társadalmi neveléshez? Hol akadna megfelelő terem és irányításra alkalmas ember? Mi az, amit önerőnkől, pusztán lelkesedéssel és összefogással meg tudnánk csinálni — és mi az, amihez már pénz is kellene? (Es mennyi!))

okos tanács előtt. Várom a leveleket! „Nincs ugyan semmi gyakorlatilag hasznosítható ötletem, de magam is szívesen elutogatnék egy egyetemi sakk-klubba” — már egy ilyen jelentkezés is segít számba venni sorainkat és lelkesíti a további munkálkodásra.

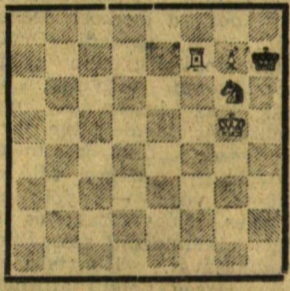
Barátaim! Földijelm! Sakkozók! Tegyük 1965-öt az egyetemi sakkélet újraélesztésének esztendőjévé!

Törjük a fejünket mindannyian!

Megjelent — a szegedi könyvesboltban is — a szovjet sakk-évkönyvek 1962-ről szóló kötete; a késedelem ezáltal sem a ráerős kényelmesség, hanem a sakkban tréfiát nem ismerő elmélyült alapos jele. Izzeltűl:

KIRÁLYHUSZAR MEGNYITÁS.
Gutefeld — Heuer, Szpartakiád 1962. 1. e4 e5 2. Hf5 d7? 3. Hf5: Fd6 4. 6. a Zornbely-Máróczy 197. 1897/98 és Boleszlavszkij-Li-lienthal, Leningrád 1941 játsz-mával 4. d4 de 5. Vh5! Fes 6. Hc3 Fb4 7. a3 Hf6 8. Vh4 Fc7 Fd5 jobb 9. Hd4: Hg4 10. Vg3 Vd4: 11. Hg4: Vd4: 12. He3 Hc3 13. Vg7: 0-0-0 14. Fd3 Va4 15. b3 Va5: Vd4 16. Fd2 16. b4 Hb4: 17. ab Fb4: 18. Ke2 Vh5: 19. g4 Vh3 20. Ba7: Kb8 21. Fd2! Fenyeged Bha Ka7: 22. Fb4: Bhg3 23. Vc5 Fg4: 24. Kd2 Vf3 25. Ba1 Kb8 26. Va5 Vd2: 27. Ke1 e6 Vc3: 28. Fd2 Vg1: 29. Kb2 Vd4: 30. Fc3 Vb6: 31. Vb6: cb 32. Fc2 Kc3 33. Fb3! 33. Vc5: — sötét föláda.

Féltvi feladvány-fejtési versenyünk tesztet. Az alábbi feladványt Szilveszter éjszakájára (néhány pohár után) ajánlom: J. H. Zukertort

Matt 1 lépésben!?

FARKAS ISTVÁN:

A FÉLKEZŐ

tehát már készen álltak az ellenfél fogadására, s aztán megjelentek az öltöző kijáratában az esélyes egyetemisták is. A népszerű Longó, a félelmetes ütőjátékos ezúttal rosszkedvűnek látszott, hiába vigasztalta a mindig vidám Bibi, elmaradhatatlan barátja.

A bemelegítésre szánt idő ezúttal gyorsan elszaladt, Longó, alig néhányat tudott nyitni, s máris fűjt a bíró. Bemelegítő adogatásai jól sikerültek, a labda visszafelé pörögve, váratlanul csapódott le a másik oldalra, közvetlenül a háló mögött. S aztán megkezdődött a játék.

Longó állt a „szervahely”-re. Felnezt. A Vízúgyban volt egy félkezes játékos. Más mérkőzéseken is feltűnt már neki, amint játékosársai úgy fogják közre a labdafogadásnál, hogy azt csak azon az oldalra fogadhassa, amelyinek ép a keze. Most is így történt. Az adogató egyetemista a félkezűvel egy sikban állt a nyitás oldalán, a vonal mellett. Ide a legnehezebb nyitni, mert azzal a kockázattal jár, hogy az adogatás hosszúra sikerül. Az oldal-szél rendre megemelte a labdákat, ezzel kiszámíthatatlanná tette útjukat, s vagy értelmetlenül csapódtak a sálakra, vagy céljukat tévesztve valamelyik Vízúgy játékos kezéről pattantak a vonalon túlra. 5:0-ra elhúzott a Haladás, amikor az első időt kérte a Vízúgy. De mindhiába! A szerencse és a szél ugyanis továbbra is az egyetemistáknak kedvezett, s 15:4-es győzelemmel fordultak a második szettbe. Most azonban a bajnokságra törő Haladást csúfolta meg a szél, s bármennyire is igyekeztek játékosai, 16:14-re elvesztették a játszmát. A harmadik

szettben már világosan ki derült, hogy a Vízúgy teljesen egyenlő ellenfele a főiskolások együttesének. Nem voltak tehát rémhírek, amit felkészülésekről híreszteltek. Ha kellett, foggal-körömmel harcoltak, a félkezes a sánc előtt állandóan elfordult, s minden ütése pontot hozott. A mezőnyben igaz, hátrányt jelentett csapatának, a hálónál azonban aranyat ért.

A harmadik játszmát azután a Vízúgy, a negyediket pedig a Haladás nyerte meg. Az ötödik, döntő szett kezdetére elállt a szél, a nap is elbújt a felhők mögé, mindkét csapat egyenlő körülmények között kezdte tehát a játékot. A Vízúgy küzdött jobban, 5:2-re elhúzott, a Haladás a játéknak ebben a részében szinte semmit sem mutatott. Szepinek azonban, aki az egyetemista csapat egyik erőssége volt, éppen jökor jött három nagyszerű nyitása, így aztán sikerült egyenlíteni az egyetemistáknak. Longó az első sorba került, a másik oldalon pedig a félkezes hátsó közepet játszotta. Bibi, Longó feladója ezen a mérkőzésen, nem tudni miért, állandóan hálóra adta a labdát, s ilyenkor az ütő kénytelen ejteni. Longó is ezt tette. Túlságosan kevés ideje volt azonban a cselekvés végrehajtására, s nem is figyelte, hová helyezi a labdát. Lényegében az, hogy mindegyik ejtésből pont lett. Amikor 9:5-re állt a játszma, a hosszú, nyurga egyetemista észrevette, hogy a vonal mellé helyezett labdát a félkezes rendre leesni hagyja. Longó ekkor figyelt fel komolyabban. Ellenfelének ezen az oldalon hiányzott a keze.

Újra feladták a labdát. Longó későn kapcsolt, elmé-

lázott, nem figyelt és ütött. A sánc azonban jól zárt és a labda visszahullott a Haladás térfelére. Bibi pedig elaludt, hagyta, hogy leessen, s ezzel az egyetemisták elvesztették az adogatás, a pontszerzés lehetőségét. A Vízúgy erősitett, egy ponttal megközelítette ellenfelét, a Haladás azonban visszacserezte a labdát. Longó ideges lett, ő következett az adogatásnál. Felfodta a labdát, közben a vonal mellett álló, remegő félkezesre nézett. Jó erősen meghúzta, s csak azt látta, amint a megkönyebbült vízgyi kiveszi a hálóból. Ismét a Vízúgy következett. Megszerezték a vezetést, 13:11 volt az ő javukra. Hiába, a félkezes a hálónál megtámaszkodott, mindent beütött. A Vízúgy jól játszott, s ha a Haladás nem ügyel eléggé, elveszti a mérkőzést is.

Már csak egy pont hiányzott tehát a győzelemhez. Szepi megjéjt, s a kockázatos támadónyitások után most egy rövid, „puha” labdát küldött az ellenfél térfelére. A vízúgyiek mindannyian a hálózhoz rohantak, s valamelyik játékos át is ütötte a labdát.

Felhúzta a kezét, hátralandította, látta, amint vele szemben felmegy a háromtagú sánc, s a kétségbeesetten nyújtózkodó karok között észrevette a félkezes riadó tekintetét.

Mielőtt cselekedhetett volna, hallotta, amint bekiabál az edző: — Jobbra ejts!

Itt volt ugyanis az a terület, amit a félkezes nem védhetett. S akkor Longó cselekedett: átejtette a labdát a sánc fölött, nagy ívben, hogy a félkezes játékos biztosan megszerezhesse. Elgondolását pontosan hajtottá végre.

A Vízúgy megszerezte az adogatás jogát, kiegyenlített, majd 16:14-re megnyerte a játszmát, s ezzel a mérkőzést is.

Várom az ötleteket és az újabb problémákat! Meggyőződtem arról, hogy nincsenek kevesen azok, akik megfelelő, kulturált keretek között szeretnének hódolni kedvtelésüknek, az ősi-örökjű királyi játéknak — de külön-külön a vágyakozásnál nem mennek tovább. Nos, azért van újságunk, „üzemi lapunk”, hogy segítségével egymásra találjunk. Ezennel megnyitom e rovat hasábjait minden jószándékú javaslat és

Nem ütik a jogászt agyon?..

Ki tudósítson a jogászbárról? Természetesen egy jogász.

A Szegedi Egyetem népszerű, nem-jogász Munkatársai belépett a Hungaria összes terembe. Kezdődhetett a bál. A Munkatárs feladta magaslátára lépett és a maga módján eszikelni kezdett. A szakértő szemével tekintette meg a nyitólancot, és megállapította, hogy a jogászkaron a pallós oktatásra bizony meggyerekipőben jár. Bezzeg az Operaház tancosai!

Közben az asztaloknál többen italt rendeltek, és ebből kétségtelenül megállapította, hogy doroboznak a jogászok Vajon honnan van rá pénzük? Mennyivel könnyebb volt más balákról inni! Ott nem kellett a tudósításban hitvány anyagiakat beneoogatni!

Ejfelkőn elolvasta a BAL-EGZSAG című bál szaklapot, s annak következőiben — saját bevallása szerint — súlyos szellemi sérülést szenvedett, majd megírta cikkét.

A tudósítást két jól sikerült felvétel illusztrálta. Néhány akadékoskodónak azonban a cikk alatt megjelent felvétel aláírása nem tetszett. Pedig mindenki előtt nyilvánvaló, milyen tömör fogalmazta meg a képmondanivalóját az aláíró, sőt még a humornak is szerített egy talp-alatnyi helyet. De volt, aki arra

hivatkozott, hogy bizony éjtélkor már nem igen láthatott tancruhas embereket senki, mert a tancruhasok fél tízkor elszállították a bál színhelyéről az előrelátó rendezők. Mások szerint az italozó asztaltársaság képe nem illet az első oldal jellegéhez, habár bravuroz felvétel volt, hiszen jogászbálon nehéz a teremnek olyan részét találni, amelyben egyetlen jogász sem tartózkodik. Vajon kinek van igaz?

Nem tudjuk. De bizunk abban, hogy mindnyájunk közös lapja, a Szegedi Egyetem, a jövőben nem törekszik arra, hogy megcáfolja: „Nem ütik a jogászt agyon!”

Nagy L.—Szombathely Z.

Mélynyoljuk jogászaink paraszát. Sajnos, az adott pillanatban nem állt rendelkezésünkre egy jogász-lap tudósító. Így kénytelenek voltunk beírni nem-jogászzal. A között felvételüket viszont jogász készítette. Tudhatta tehát, kiket fényképezett... S hogy a bárendezőnk egyike, Szombathely Z. lelkeben végképp nem maradtunk egyetlen túske sem. leszógezők olvasónk előtt: mi a jogász-bálat épp olyan bálnak tartjuk, mint bármely más bálat. Sem jobb, sem rosszabb... (a szerk. megj.)

SPORTHÍREK

Megalakult a SZEAC küldöttértekezletén elfogadott javaslat alapján a tömegsport bizottság. Elnöke Tari János. Tagjai Ambrus György és Ember József egyetemi hallgatók, dr. Gál Dániel és Tóth Gáspárné, a JATE és az Orvostudományi Egyetem szakszervezetének egy-egy képviselője.

A Gyógyyszerész Karon asztalitenisz-bajnokságot szerveztek. Eredmények: Férfi egyéni: 1. Zádóczky S. III. év., 2. Rákóczi G. II. év., 3. Ember J. IV. év. Női egyéni: 1. Urbán Emese IV. év.

